

PROTOKÓŁ Nr . . . . .

skażenia spirytusu szczególnymi środkami w . . . . .

Dnia . . . . . 195 . . . r.

Komisja w składzie: . . . . .

po stwierdzeniu, że zabezpieczenia na naczyniach (opakowaniach) ze środkami skażającymi nie są uszkodzone, dokonała skażenia spirytusu przeznaczonego do . . . . .

Do skażenia wzięto . . . . . l spirytusu o mocy . . . . . (pograżenie alkoholomierza . . . . . przy temperaturze . . . . . °C), co stanowi . . . . . litrów 100°.

Celem skażenia dodano do spirytusu . . . . . (rodzaj i ilość środków skażających)

Po dodaniu wymienionych wyżej środków skażających oraz po dokładnym wymieszaniu płynu otrzymano . . . . . litrów

spirytusu (pograżenie alkoholomierza . . . . . w temperaturze . . . . . °C).

Z otrzymanej mieszaniny pobrano próbkę w ilości . . . . .

i zabezpieczono . . . . .

Protokół niniejszy sporządzono w . . . . . egzemplarzach.

Podpisy: . . . . .

920

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU ROLNEGO I SPOŻYWCZEGO

z dnia 8 sierpnia 1955 r.

w sprawie trybu badania środków skażających oraz sposobu ich zabezpieczenia.

Na podstawie § 3 ust. 3 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 18 marca 1955 r. w sprawie obrotu spirytusem i skażenia spirytusu (Monitor Polski Nr 29, poz. 280) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Środki skażające, służące do otrzymania denaturatu oraz spirytusu do celów napędowych, sporządzają zakłady wyznaczone przez Ministerstwo Przemysłu Rolnego i Spożywczego (Centralny Zarząd Przemysłu Spirytusowego), a badają laboratoria komórek kontroli technicznej zakładów produkujących środki skażające oraz laboratoria zakładów, w których dokonuje się skażenia tymi środkami.

2. Po sporządzeniu partii środka skażającego, służącego do otrzymania denaturatu lub spirytusu do celów napędowych, inspektor gospodarki spirytusowej lub pracownik powołany w trybie § 1 zarządzenia Ministra Przemysłu Rolnego i Spożywczego z dnia 11 października 1954 r. w sprawie kontroli gospodarki spirytusem w przedsiębiorstwach (zakładach) wyrobu, przerobu i zużycia spirytusu oraz wyrobu wódek resortu Ministerstwa Przemysłu Rolnego i Spożywczego (Monitor Polski Nr 102, poz. 1279) pobiera próbkę środka w ilości 1 l, zabezpiecza całą ilość wyprodukowanego środka oraz przesyła próbkę do laboratorium zakładowego.

3. Laboratorium zakładowe bada, czy nadesłana próbka odpowiada warunkom podanym w recepturze dla danego środka, i wystawia odpowiednie zaświadczenie.

4. Środek skażający powinien być wydawany każdorazowo pod nadzorem inspektora gospodarki spirytusem, który też zabezpiecza urzędowo naczynia ze środkiem skażającym wysyłanym przez zakład produkujący do innych placówek.

§ 2. 1. Próbkę szczególnych środków skażających, tj. nie przeznaczonych do otrzymania denaturatu lub spirytusu do celów napędowych, pobiera komisja powołana w trybie § 2 ust. 2 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 19 marca 1955 r. (Monitor Polski Nr 29, poz. 280).

2. Komisja sporządza protokół z pobrania próbki, w którym należy podać: nazwę środka skażającego, ilość, z jakiej pobrano próbkę, wielkość próbki i sposób zabezpieczenia, oraz zabezpiecza urzędowo naczynia, z których pobrano próbkę.

3. Wielkość próbek środka skażającego podana jest w załączniku nr 1 do niniejszego zarządzenia.

4. Wielkość próbek innych środków skażających niż podane w załączniku nr 1 ustala komisja w porozumieniu z laboratorium, powołanym do przeprowadzania badania tego środka.

5. Do badania szczególnych środków skażających uprawnione są laboratoria zakładów podanych w załączniku nr 2 do zarządzenia.

6. Po zbadaniu próbki środka skażającego laboratorium wydaje zaświadczenie o przydatności jego do skażenia spirytusu.

7. Koszty badania ponosi przedsiębiorstwo pobierające spirytus skażony zbadanym środkiem.

8. Jeżeli skażenie spirytusu odbywa się w miejscu pobrania spirytusu, a ogólna ilość środka skażającego potrzebna do skażenia pobranej partii nie przekracza 1 balonu, tj. około 50 litrów, próbki środka skażającego może pobrać laborato-

rium zakładu przemysłu spirytusowego wydającego spirytus. W tym przypadku środek skażający, z którego pobrano próbkę, zabezpiecza laboratorium i po wydaniu orzeczenia o przydatności środka do skażenia przekazuje go do dalszej dyspozycji komisji sprawującej nadzór nad skażaniem.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu Rolnego i Spożywczego: *M. Hoffmann*

Załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Przemysłu Rolnego i Spożywczego z dnia 8 sierpnia 1955 r. (poz. 920).

WIELKOŚĆ PRÓBKII ŚRODKA SKAŻAJĄCEGO, KTÓRĄ NALEŻY PRZESŁAĆ DO LABORATORIUM

Zasady pirydynowe	500 ml	Czterochlorek węgla	250 ml
Spirytus drzewny	500 ml	Fenol (kwas karbolowy)	100 ml
Oleje ketonowe	500 ml	Aceton	250 ml
Nafta	200 ml	Tynktura benzoosowa	50 ml
Fiolet krystaliczny	5 g	Surowy krezol	150 ml
Benzol	400 ml	Alkohol metylowy czysty	250 ml
Terpentyna	400 ml	Oleje luzłowe	500 ml
Eter etylowy	200 ml	Mentol	2 g
Chloroform	100 ml	Piżmo sztuczne	2 g
Formalina	200 ml	Benzoosan benzolowy	100 ml
Ftalan dwuetylowy	100 ml	Kompozycje olejków eterycznych	10 ml
Benzyna	400 ml	Kwas siarkowy stężony	200 ml
Ług sodowy lub potasowy	50 ml	Kwas benzoosowy	50 g
Szelak	15 g	Toluol	400 ml
Chlorek etylowy	50 ml		

Załącznik nr 2 do zarządzenia Ministra Przemysłu Rolnego i Spożywczego z dnia 8 sierpnia 1955 r. (poz. 920).

WYKAZ ZAKŁADÓW, W KTÓRYCH LABORATORIA UPRAWNIONE SĄ DO BADANIA SZCZEGÓLNYCH ŚRODKÓW SKAŻAJĄCYCH

1. Warszawskie Zakłady Przemysłu Spirytusowego w Warszawie,
2. Starogardzkie Zakłady Przemysłu Spirytusowego w Starogardzie,
3. Poznańskie Zakłady Przemysłu Spirytusowego w Poznaniu,
4. Krakowskie Zakłady Przemysłu Spirytusowego w Krakowie,
5. Lubelskie Zakłady Przemysłu Spirytusowego w Lublinie,
6. Wrocławskie Zakłady Przemysłu Spirytusowego we Wrocławiu,
7. Łańcuckie Zakłady Przemysłu Spirytusowego w Łańcucie,
8. Kutnowskie Zakłady Przemysłu Spirytusowego w Kutnie,
9. Toruńska Rektyfikacja Spirytusu w Toruniu,
10. Łódzka Wytwórnia Wódek w Łodzi,
11. Szczecińska Wytwórnia Wódek w Szczecinie.

921

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO ORAZ PREZESA PAŃSTWOWEJ KOMISJI CEN

z dnia 29 lipca 1955 r.

w sprawie ustalenia wysokości i trybu pobierania opłat za korzystanie z urządzeń handlowych na targowiskach.

Na podstawie art. 7 dekretu z dnia 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122), § 2 ust. 3 pkt 1 uchwały nr 406 Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1953 r. w sprawie właściwości organów do ustalania

niektórych cen, opłat i stawek taryfowych oraz w sprawie zasad i trybu składania wniosków o ustalenie cen, opłat i stawek taryfowych oraz określenie wytycznych do ich ustalenia (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-57, poz. 722, Nr A-96, poz. 1336 i